

indlade sig paa ved en ny Lov at afgjøre en Sag, som efter sin Natur hører under Domstolene i Genhold til den ældre Ret, og jeg troer derfor, at det vilde være et Misgreb, dersom man vilde indlade sig paa det Spørgsmaal, hvorvidt den ældre Lovgivning kunde paaberaabes som Hjemmel for en saadan længere gaende Ret end den, som Andre maatte anerkjende i Genhold til deres Fortolkning af Frdn. af 1741.

Schoubye: Da jeg forrige Gang havde Ordet, var jeg ikke vis paa, om det vilde blive mig tilladt at gaae ind paa en speciel Drøftelse af de enkelte Punkter; jeg fattede mig derfor kort og blev derfor misforstaaet i flere Henseender, navnlig af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Kimestad). Denne Misforstaaelse kan jeg for et Par Punkters Bedkommende høre med saa Ord. Med Hensyn til § 14 var min Mening den, at det jo ganske vist er Domstolene, der komme til at afgjøre, om en Forkortelse af et Skrift er Eftertryk eller ikke, men det forekommer mig, at Loven burde sætte Domstolene istand til at skjelne mellem en maadelig Compilation i lucrativt Diemed og en fortjenstlig Gjengivelse af et større Skrift, som maaskee netop derved bliver det større Publicum tilgængeligt; det kan maaskee være vanskeligt, men jeg troer dog, det er muligt at komme det nærmere, end skeet er her i Lovforslaget. Der var dernæst Tale om at gjøre Indgreb i Eiendomsretten med Hensyn til Tullen, men jeg troer ikke, jeg undlod udtrykkelig at omtale, at jeg derved nærmest tænkte paa Tidskrifter, litteraire og musikalske; jeg veed ikke rettere, end at man for ikke ret mange Aar siden har haft Exempel paa, at man har søgt at gjøre sig Fordeel ved at tilrane sig en saadan Titel, som allerede benyttedes af et søgt Tidskrift.

Med Hensyn til hvad den ærede Minister yttrede om Forholdet mellem Actieselskabet for Udgivelsen af Dehlenschlägers Skrifter og Lovforslagets § 24, saa veed jeg ikke rettere, end at dette Selskab ikke har noget specielt Privilegium, saaledes som fordres i § 24, paa en længere Eiendomsret udover de 30 Aar, som

her er bestemt, og jeg indseer derfor ikke rettere, end at naar § 24 bliver vedtagen, vil Enhver efter de 30 Aars Forløb kunne udgive Dehlenschlägers Skrifter uden Hensyn til dette Actieselskabs tilkjøbte Rettigheder.

Grundtvig: Da den høitærede Indenrigsminister paastod, at jeg aldeles har misforstaaet § 23, vil jeg blot bede ham sige mig, om det da er den rette Forstand af den, at Taleri deri kun er om danske Bøger, der udkomme udenlands, men at den ikke, som jeg havde forstaaet, gjælder de fremmede Landes Literatur.

Indenrigsministeren: Jeg maatte have udtrykt mig høist behynderligt, dersom jeg skulde have givet Anledning til at troe, at der kun var Tale om danske Skrifter, trykte i Udlandet; der har vist ikke været Skygge af Anledning til at tillægge mine Ord den Betydning. Hvad jeg derimod fremhævede, var Gjenstidighedsforudsætningen, og dermed troede jeg fremdeles, at alle de Indvendinger og Betænkeligheder, som den ærede Rigsdagsmand vilde udlæde af denne Paragraph, aldeles maatte bortfalde. Dernæst fremhævede jeg som det, der forekom mig at være staaende, naar man tog Sagen med et noget historisk Blik, den bestaaende Retstilstand og dens Betydning, hvorledes man f. Ex. lige overfor Sverrig længe havde ønsket at faae en saadan Bestemmelse gennemført, hvorledes man netop tidligere ad diplomatisk Veie havde henvendt sig til Sverrig, hvor det imidlertid ikke er let at gennemføre Sagen paa Grund af Bestemmelserne i den svenske Trykkefrihedslov, som hører ind under Grundloven (sfr. C. Sk. 23de Decbr. 1845). Forholdet imellem Danmark og Norge i denne Henseende antager jeg, at flere ærede Medlemmer ville erindre, naar de opfriske deres Huskommelse noget, og dette hele Forhold kunde jo praktisk forfølges videre, som det jo allerede tildeels er skeet ved den ærede Rigsdagsmand for Weile Amts 3die Valgkreds (Hammerich). Det var disse Bemærkninger, som jeg troede maatte vise den ærede Rigsdagsmand, at han virkelig var paa Billedsporet med Hensyn til denne Paragraph.